

Ölüm

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 13 Kasım 2016

Boşluğun kinayelerinde yükümlü üç beş terennüm,
Saflığın muhatabı gölgem,
Sükûtu ikrardan sayan hak malikleri
Yine yorgun bir kıvamda soğukluğu
Mezar taşımın;
İlk toprağı yine ellerimle benim attığım.

Ölüm...

Muteber bir imge
Hele ki saf tutmuşken en saf yanım;
Kâh kısık sesli bir isyanda
Kâh söylemleri ağıt yüklü nice yalanda.

İstifra edilesi muhatap bellemediğim
Görgüsüzlüğü kocamış yalanlarıyla
Bir cadı endamıyla süzülen
Hanidir aydınlığımı boykot eden,
Yalın ayak düşlerim;
Düşüşlerle cebelleştığım
Boyunduruğuna girmeyi reddettiğim
Münafık baykuş;
Gündüzümü ve sevdami yalanlayan,
Geceleri hepten karanlığa satan
Gölgeli konuklarım;
İndinde rahmetin nice yoksunluğu
Tehir ettiğim niyazlarımda saklı tuttuğum
Aklın batıl ve kır saçları:
Teline dokunmamış anam babam,
Sözde varlığıma rest çeken bir imgeye mi teslim edeceğim
Yorgun sevaplarımı?

Yine de müşkülü ömrün,
Belli belirsiz payıma biçilen karanlık döngünün
Bir hoyrat sancının doğumu şafakta
Bakir kıyılarında şu süklüm püklüm gönlün

Nasıl bir hikmetse
Yana yakıla yollarına döktüğüm...

Dünsüz bir önsöz peyda olan,
Kâfır bir gölge hatıralarıma sahip çıkan,
Tetikteyim aklım sıra üstelik bilip bilmeden
Reşit bir acıyı sır bellemişken:
Gönülsüzüm mademki riyaya,
Yansızım mademki hayatın satında,
Tümnden gelen bir coşkuyu kible belledim
Sırtladım da ölümü ve yalnızlığı,
Çekip çekeceğimden fazlasına da Eyvallah.